

ΕΡΟΣΕΤΙΚΟΝ

IN HONOREM
PIETATE, DOCTRINA,
RELIQVISQ; VIRTVTVM GENERI-
bus Ornatissimi viri D. IOANNIS S. TOL-
NÆI cum post felicem suorum studiorum mer-
caturam ex celeberrima Vuitebergensi Aca-
demia in Vngariam rediret sin-
ceræ necessitudinis ergò
scriptum ab

AMICIS ET POPVLARIBVS

VVITEBERGAE,
Per hæredes Iohannis Cratonis, 1588.

IOHANNI S. THOLNÆO

Nobile Iane decus Charitum Phœbiq;
Satelles,
Nec non Synceræ religionis amās:
Magnus amor, quo deuinctus tibi
semper adhæsi,
Postquam prima manus iuncta fidesq; data
est;

Plura loqui vetat, & dictis augere dolorem,
Quem capio ex abitu, vir benè docte, tuo,
Hanc vocem tecum accipias: Lux una revellet
Me pariter vitæ luce, & amore tuo,
I quo Fata iubent Musis & Apolline ductus,
Auspicijsq; bonis confice sospes iter.

BALTHASAR MENCIVS
M. Philosophiæ peripatheticæ
VVit: Publ. Pr.

Con-

Onquerar antaceam? nam magna
est causa querendi
Quæ cogit acres nunc tibi,
Fundere me lachrymas.

Vsus quod te sum charo qui
semper amico:

Magnis, paternos et lares
Sollicitudinibus

Tendis, & heu nudum nomen mihi linquis a-
micj.

At quod DEI sanxit manus,
Vertere nemo potest.

Luctibus ergo meis te non remorabor euntem:
Nec jam, IOANNES, fletibus
Te decorabo meis.

Et quamuis corpus longinquas ibit in oras:
Sincerus in nos attamen,
Hic habitabit amor.

Ergo bonis auibus perge: & DEVS ipse benignâ
Te ducat, æternus manu
In patriam incolumem.

A 2

Illic

*Illic omne malum verà pietate levato:
Et des DEO pro munere
Vota precesq; tuo*

*Ἰὼς Φιδίας ἐν ἑξῆς scribebat suo Iohanni Thol-
nensi Sigismundus Peczy.*

ALIVD.

Dic mihi cur patrijs subito moriamur in oris
Leucoridum sacras qui coluere domos?
An quia non solito cœlo potuq; ciboq;
Deficiant vires corporis atq; animi:
Vel quia maiori grauiorum mole laborum
Vincantur, nec onus tam graue ferre queant:
Seu potius magni sapiens fabricator olympi
Tali Pannoniæ vindicat arte scelus?
Nam quid ego memorem sacri pia lumina coetus
Quæ Deus haud pridem sustulit Vngariæ;
Sed tu summe Deus cœli qui sidera torques
Iræ iusta tamen contrahe vela tuæ.
Parce precor, miserere precor, miserere iacentum,
Doctores vt alat patria nostra bonos.
Dum loquor, exaudit: Patria te namq; remittit
Iane tui felix gloria lausq; soli.
Et iubet vt postquam patrias remeabis ad oras
Officij peragas munia cuncta tui.

Sedulus

Sedulus erudias populum doctamq; iuuentam
Quæ modo Pegasidum castra beata colit.
Non tamen immerito Deus à te postulat istud
Qui tibi donorum tanta talenta dedit.
Nam tibi cura fuit caput exeruisse per artes
Et libuit linguas perdidicisse bonas.
Perge igitur celsam conscendere Palladis arcem:
Hic labor, hoc studium sternet ad astra viam.
Interea si forte tuas remearis ad oras
Quod precor vt faxit Filius ipse Dei:
Fac bona cuncta meis Patronis ritè precator,
Qui nos ingenijs progenuere suis.
Salue igitur *CASPAR* gentis laus maxima nostræ,
Qui mea iuisti pectore fata pio.
Tuq; *VALENS* salue studijs celeberrime cunctis
Salue profectus duxq; paterq; mei.
Cura tua est quod ego peregrinas visere terras
Quodq; queo casus vincere cura tua est.
Ergo prius Rodanus nostro miscebitur Istro
Quam tua de nostro gratia corde cadat.
Et tu *BANREVII* Debrecij pars magna senatus
Viue diu Iani lætus honore tui.

Iohannes C. Deczi.

A 3

ALIVD.

A L I V D.

Sæpe patrum referunt præstantia munera mores,
 Quæq; tua radix indole nota venit.
 Ore tuo fulget pariter veneranda parentis
 Gratia, sic docti pectoris ardor adest,
 Insita vis, ratioq; artis, culturaq; & usus,
 Ceu digito monstrant indice mentis opus:
 Hæc tibi divino collata est munere virtus,
 Nominis vnde tui crescet in orbe decus.
 Et quia Saxonicas studium te traxit ad oras,
 Albis ad occiduas quæ fluit amne plagas.
 Hic tu depositum, quod cura Melanthonis orbi
 Tradidit, ingenio concipis omne tuo.
 Et famulas artes studio sectaris honesto,
 Quæ tua formarunt dulcibus ora sonis.
 Ergo operam demus studiis artesq; colamus.
 Nam doctrina Dei spargitur artis ope.
 Te docuit docta cum Pallade doctus Apollo,
 O Sacræ Themidos cultor & Aonidum.
 Ac tantum superas iuvenes pietate modestos
 Quantum nocturnas candida Luna faces.
 Ergo tuis Christus faueat successibus oro,
 Cuius præsidio tectus abire paras.

MICHAEL CIBRADI

Alind

A L I V D.

EAm non æstiuus grauis est feruoribus ær,
 Nec Canis Icarij stella perurit agros.
 Nec rigidæ sicca Boëreas barchatab Arcto.
 Autumnus sed opes Bacche dat alme tuas.
 Elysijsq; silet bellorum rumor in oris,
 Cum bona sponte duces fœdera pacis alunt.
 Ista quidem inuitant, relictis Albidos vndis,
 Vt patriæ Vngariæ mœnia, Iane, petas.
 At magis vna tibi discessum causa ministrat,
 Quæ te diuinum munus obire iubet.
 Ergo per obsellam peregrino milite terram
 Quanquam sit tibi iter, certus es ire tamen.
 Hic tua dum studia efformauit Phœb. ad Albim,
 Vnica hyems abiit, messis & altera erat:
 Iamq; ad Döbrecios multo cum fœnore campos,
 Moribus, ingenua cultus & arte, redis.
 Cultor arte redis: pectus tibi dotibus auctum
 Palladijs præstat, non sine laude tua.
 Diuitias alij, fuluum mirentur & aurum,
 At tua sunt illis anteferenda bonis.
 Præcipueq; lepos tibi inest, & gratia fandi,
 Simplicitas animi candor & alma fides

Scili

Scilicet his tantis rebus fers pectus onustum,
 Quæis patriam poteris deinde iuuare tuam.
 Nam ne Palladiæ lateant in montibus artes,
 Tu benè, gymnasij sceptrâ tenendo facis,
 Assiduaq; manu diuina volumina versas,
 Nempe vt promoueas ritè salutis opus.
 Sic prodesse potest virtutum semine multis,
 Tempora qui in studijs continuare volet.
 Sic petitur nomen victuraq; gloria laudum,
 Et vel in extremis non moritura rogis.
 At nunc auspicijs patriam felicibus urbem
 Vt redeas, votis do mea vota tuis.
 Te regat, & mites dexter tibi prouocet auras,
 Præsidioq; suo protegat ipse Deus.
 Agmen vtrimq; chori aligeri te cingat euntem,
 Vt patrios possis sospes adire lares.
 Neu tibi nimbosus noceat pluuiâlibus Auster,
 Nec remoretur iter largus Orion, aquis.
 Vade, tuis dicturus aue, nostrisq; salutem,
 Et tua vox patriam sæpe saluet humum.
 Interea fidi memorem iuuet esse sodalis,
 Pro nostraq; dabis vota salute tua.

Franciscus Tholnæus.

Aliud

A L I V D.

*V*NIA sorte Deus varia distinxit
in orbe.

*Cur quæris? Causa est: Cœ-
tus vt esse queat.*

*Inuigilant alij studijs, aliosq; do-
cendo*

Ornant, ast alij prælia dira mouent.

Ille canit versus, hic intonat ore disertus,

Sic à natura dos sua quemq; beat

Sed quid iura forum, memoro, quid tristia bella?

Nobis Musarum plurima dona placent.

Tu quoq; Saxonice soboles charissima Musis,

Accepta à Domino munia sacra tenes.

Non gaudes varijs, nec te vesana cupido

Vexat opum, mundi gloria nulla placet:

Ergo placent artes, arident munia sacra:

Et te delectat gloria magna Dei.

Das operam studijs, cælo quæ Christus ab alto

Detulit, vt sanctis proditur Historijs,

B

Et

Et quæ Divini spaciosum ferre per orbem
Tentarunt homines, dogmata sacra colis.
His etenim candor, virtus, pietasq; benigna
Crescit, & aethereo munere parta salus.
Talis eras quondam, talem te Saxonis ora
Fovit, ab Albiaco nunc dolet ire solo.
Quid? quoniam pietas, virtus vestraq; Camœna
Nota fuere alijs non minus, atq; mihi.
Nulli posterior pietatis laude fatemur,
Pannonicas repetes, dulcis amice, plagas.
At cum divino sic poscant fata favore,
Redde age te patriæ dulcis amice tua.
Ergo age carpe viam, & susceptū perfice munus:
Te siquidem Aonius poscit adesse chorus.
Candida pax aderit, nec te truculentia gentis
Impedit ullius, nec vaga turba nocent.
Non te deturbant terra, non stringere ferrum
Adebunt vò Scythæ syluicolæue Daci.
Ceu quondam ingenti fremitu ruit omnis in unū
Turba furens, ut Dominum impediunt.
vinculis

Nec

Nec quicquam valuerit manus, nec concita vulgi
Vis potius circum cecutit agmen iuers.
Sicilicet, innumeros iam cernas, Iane Ruthenos,
Aut odijs gentes, seuitiaq; pares,
Ut vastas penetres sylvas, desert a ferarum
Lustra, domosq; nigras, et mala quæq; fremant
Non tamen accelerant, nec te discrimina in vlla
Deijcient, Christo concomitante bono.
I felix igitur, patrios visure penates:
Nam mea Musa tibi fausta precatur Ouās.
Ceu quondam angelico fretus duce, sancte Tobias
Ausus es ignotas ire redire vias.
Nec nocuere tamen discrimina longa viarum:
Sed potius patriæ restituere tua:
Sic rege, (Christe, iuua, sic fortes suffice vires
Tholneo, precibus sollicitis petimus.
Nam prodesse potest patriæ, gentiq; fidelj
Sacra etenim didicit, docta q; dicta tenet.
Proderit & ludis, quibus artes gnaua iuuentus
Imbibat, & discat, grata tibi studia.

B 2 Non

*Non igitur metuas, nam te comitatur euntem
Christus & Angelicus cœtus ubiq², vale.
Hac tibi Garæus pleno de pectore, amice
Nunc cecinit: rursum, dulcis amice vale.*

IOHANNES GARAI Tholnensis,

ALIVD.

A Pueris rarâ quisquis fuit indole tin-
ctus,

Virtutis veræ carpere suevit iter:
Nec triuit molli puerilia tempora
luxu,

Non tenuitq[;] suas alea blanda, manus:
In patrijs omni nidis nec tempore repsit,
Cernere verum alios ipse sategit agros:
Est simul enixus factis extendere famam,
Utq[;] virum semper docta per ora volet.
Testis ad hoc locuples Alcmenâ matre creatus.
Qui laudis fuerat captus amore puer,
Flectere non verbis potuit quam blanda voluptas,
Nec prece ab ingressa quem reuocare via:

Verum

Verum mansuræ incensus virtutis amore,
Monstratum hoc laudis tramite carpsit iter.
Nobile sic fama maiorum stemma perenni,
Et rebus gestis nobilitauit auos.
Adde quod eximiæ raptatum laudis amore,
Allexit virtus Aemathiumq[;] Ducem,
Qui cum ad Pelidæ in Sigeo constitit urnam,
Facundo hunc breuiter protulit ore sonum:
Fortunate puer, cuius præconia laudum
Moeonides Graio texuit ipse melo.
O ad res claras quem non trahit æmula virtus,
Dixeris huic viui sanguinis esse nihil.
Excitat & magnos virtus generosa Monarchas:
Obscuro natos non mouet illa loco?
Et sic Herodotus cum dulcia soluere tora,
Thucididæ lacrymis immaduere genæ,
Dicitur affatus pueri sic voce parentem,
Ac culto tales ore dedisse sonos
Fortunate senex o terq[;] quaterq[;] beate,
O doctis nunquam non reticende viris:
Qui sic flagrantem natum virtutis amore,
Incensum ad Musas possideasq[;] sacras.

B 3

Sic

Sic quoq; flagrauit laudis Coruinus amore,
Bonfines passim ceu canit ore potens.
Iane meos inter semper memorande sodales,
Castalijs vnquam non abigende choris.
A puero ingenuas avidè sectatus es artes
Tu quoq; , virtutis motus amore graui,
Felix qui sequitur magnorum exempla virorum,
Virtutis recto tramite carpit iter,
Exemplo solers clarorum Heliconæ frequentat,
Non omni hic certè tempore serpit humi.
Quæ tu dum studio vigilans circumspicis omni,
Mox iuga Parnassi scandis ad alta sacri.
Dulcia conaris decerpere dona Sororum,
Ingenio patriam nobilitare tuam.
Nec frustra: Siquidem læto tibi tempora cursu,
Fluxerunt avibus, fata secunda, bonis.
Nam petis ex laribus mox Saxona regna paternis,
Qua vitreis flauus perfluit Albis aquis.
Tractasti Musas, doctusq; vbi pervigil artes,
Pegasej tincti la braq; fontis aqua.
Iam quia fata vocant, fatis parere necessum est,
Albiacam linquis, dulcis amice, Scholam.

Pano.

Panonia ac repetis Musis comitantibus oram,
Vbere Castalidum munere tinctus abis.
Ad patrios tecum cuperem comes ire penates,
Res nisi nunc premeret fors inimica meas:
Ast vbi læta dies dextro mihi fulserit ortu,
Te forsan properè, Iane colende, sequar.
Interea dum tu patrias migrabis in oras,
Ad Superos pro te crebra ego vota feram:
Qui te per colles, per tesqua per ardua Saxa,
Incolumem ducant Numine propitio.
At tu scripta satis subtristi carmina mente
Accipe: & in patriam sospes, amice, redi.

ALEXANDER R. SZAMOB-
KOZIVS.

F I N I S.

